

תת"ע 5308/19 - עישה יונס נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדירה

תת"ע 5308-04-19 מדינת ישראל נ' עישה יונס

בפני כבוד השופטת עידית פלא
מבקשת עישה יונס
ע"י ב"כ עוז"ד יהיה מאמין
נגד מדינת ישראל
משיבה שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניית בהיעדר המבוקשת ביום 19.5.22.

כנגד המבוקשת הוגש ביום 19.4.12 כתוב אישום המיחס לה עבירה של נהג חדש צעיר שטרם מלאו לו 21 שנים המשיע ברכב 3 נוסעים מבלי מלואה, בוגר לסעיף 12א לפיקודת התעבורה, עבירה מיום 19.3.16.

הזמןה לדין נמסרה לה עם מסירת הדוח, ושביתת הקראה נקבעה ליום 19.5.22, אך המבוקשת לא התיצבה לדין, ונשפטה בהיעדרה, ונדונה לכנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילת מינימום בפועל לתקופה של 3 חודשים.

בבקשה מיום 19.6.20 טענה המבוקשת, באמצעות ב"כ, כי נבצר ממנה מלהתייצב לדין מסיבות אישיות, בין היתר רפואיות; כי לא ידעה שעלייה להודיע על אי יכולתה להתייצב לדין מעוד וסבירה בתמיינות כי קיבל הזמנה חדשה לדין הנדחה; וכי היא כופרת באישומים, ולמייבט זכרונה ועל פי הבנתה ברכב הייתה נהגת כשרה לשמש כנהג מלואה. לבקשת צורף תצהיר המבוקשת.

המשיבה לא הגישה תגובה מטעמה, על אף החלטתי מיום 19.6.20.

לאחר שבחןתי את טענות המבוקשת וشكلתי את מכלול הנסיבות, ועל אף היעדר תגובה המשיבה, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

עמוד 1

על פי סעיף 030(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתור לבקשת לביטול פסק דין שנית בהיעדר המבוקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התיצבות או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעוניינה סיבה מוצדקת לאי התיצבות

המבקרת לא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התיצבותה לדין.

"הפסיקה הנוגגת מלמדת כי על מנת לקבל בקשה לביטול פסק דין מושם "סיבה מוצדקת" על המבוקש לעבור משוכה גבואה מאוד. כך, למשל, טענות כגון: אי התיצבות לדין משום שכחה של מועד הדיון; אי קבלת הזימון לדין עקב שיבושים בחלוקת הדאור או קיומן של תיבות דאור פרוצות; וכן מצבו הרפואי של ב"כ המבוקש, מבלי שהתבקשה דchiaה של הדיון מראש - לא נמצאו כסיבות מוצדקות לביטול." רע"פ 18/1911 **עמיד גיש נ' מדינת ישראל** (פרסום בנבו, 27.05.2018).

בעניינו, אין מחולקת כי המבוקשת יודעה אודות מועד הדיון, כפי שגם עולה מהביקורת עצמה. משנמסר מועד הדיון למבקרת היה עליה להתייצב לדין או לחילופין להגיש בקשה מתאימה מבعد מועד לדחית מועד הדיון. הידרотה של המבוקשת מהדין, בשל סיבות אישיות ובריאותיות, מבלי שהתבקשה דchiaה של הדיון, אין מהוות סיבה מוצדקת לאי התיצבות.

יתרה מכך, המבוקשת אף לא צירפה בקשה אסמכתא או מסמך כלשהו היכולים להעיד על נסיבות אשר מנעו ממנה התיצבותה לדין במועד, ואין לקבל טענה מעין זו בעלמא ולא כל תימוכין.

וראו ע"פ (מחוזי ירושלים) 05/9073 **אבו סנינה נאסר אלד נ' מדינת ישראל** (פרסום בנבו, 26.04.2005):

"במקרה דנן, המערער חלה כויהנים לפני מועד הדיון, שהוא לכוארה סיבה מוצדקת, אך מצד שני, הייתה לו אפשרות ושוהות לפנות לבית המשפט בבקשת לדחות את הדיון. משלא עשה זאת, כאמור, אין לו אלא להלן על עצמו. יתרה מכך, אין בעובדה שלא היה מיוצג באותו הזמן כדי להשפיע על קביעת זו, שהרי כל אדם מן היישוב, הגם שאינו עורך דין, יודע שאי הופיעו בבית המשפט תגרור אחריה תוכאות."

בנסיבות אלה המבוקשת לא הוכחה עילה טובה לאי-התיצבותה לדין, וזאת לא בסיבה מספקת המצדיקה את ביטול פסק דין.

באשר לעילת הביטול שעוניינה חשש לעיוות דין

על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכך להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתיית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככל, לבטלו של פסק דין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שנית בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טעنتهו, טעמים הנתמכים במסמכים ובריאות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמן סאלם** (פרסום בנבו, 25.03.2018)). וראו גם רע"פ 8604/15 **ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל**

(פורסם בנבבו, 16.12.2015).

בעניינו, בלבד מהכחשה כללית של המি�וחס וטענה כי "למייטב זכרוני ועל פי הבנתי, ברכב היהת נהגת כשרה לשמש כנוהג מלאויה" (סעיף 6 לתקציר המבוקשת), לא נטענה טענה ולא הונחה תשתיית ראייתית המצביעה על סיכון הגנתה של המבוקשת, ועודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממש לשינוי התוצאה, ולהביא לזיכוי. אין גם די בטענת ב"כ המבוקשת, כי "הענין מחייב בחינה ע"י הח"מ לאחר עיון ו/או צילום חומר הראיות", כדי לבסס את כפירת המבוקשת במינוחס לה; ואין להסתפק בטענה סתמית ולקרונית כדי לבסס עילה של חשש ממש לעיוות דין, ולהצדיק קבלת הבקשה לביטול פסק דין בעילה של עיוות דין.

אין גם לקבל טענה לקיומו של עיוות דין בגין לעונש שנגזר על המבוקשת. משהוטל על המבוקשת עונש הפסילה המינימאלית הקבועה לעבירה בה הורשעה, מAMILא אין מדובר בסטייה מרמת העונשה המקובלת, ואין לקבל טענה לקיומו של עיוות דין מבחינה זו (ראו רע"פ 222/2013 **עודה מחמוד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבבו, 17.01.2013)). אין על כן לומר, כי בנסיבות העניין, העונש שהושת על המבוקשת חריג במידה קיצונית מרמת העונשה המקובלת.

מדובר בעבירה חמורה, אשר לא בכדי המחוקק קבוע בצדיה עונש פסילת מינימום של 3 חודשים; והעונש שהושת על המבוקשת סביר, ואיןו חריג ממתחם העונש ההולם, ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

בנסיבות המתוארות לעיל, דין הבקשה להיחות אף ללא קבלת עמדת המדינה.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניית בהיעדר נדחתה.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז تمוז תשע"ט, 30 ביולי 2019, בהעדר הצדדים.